

fallit. Det er nemlig for Tiden ofteentnem Foretagelsen af en Arrestforretning, at det lykkes at tilvejebringe det i Konkurslovens § 42 krævede Bevis for Debitors Insolvens.

Fra det tidligere Forslags 8de Afsnit, Kapitel I, adskiller nærværende Kapitel sig, dels ved enkelte navnlig af Tydelighedshensyn foretagne redaktionelle Ændringer og Tilføjelser, dels ved følgende Ændringer af reel Betydning:

§ 459, sidste Stykke, jfr. § 481, sidste Stykke, og § 461, 2det Stykke, opretholde Sølovens §§ 185, 69 og 76.

§ 460 (det tidligere Forslags § 573) er ændret under Hensyn til den Affattelse, der ved Lov Nr. 160 af 18de December 1897 er givet Konkurslovens § 164.

§ 461, 3die Stykke, bevarer den bestaaende Adgang for Regeringen til at meddele Laane- og Sparekasser og lignende Institutioner Fritagelse for Arrest, medens endelig § 463, 3die Stykke, holder Skibsregistreringslovens § 49 i Kraft.

I § 481, 1ste Stykke, ere indføjede nogle Ord, ifølge hvilke Skyldneren kun under eller efter Forretningen, men ikke forud for denne kan fratagelse Arrestens Forfølgning. Det tilsigtes herved særlig at afværge, at en saadan Fratagelseserklæring skulde blive staaende Klausul i Gældsbreve og lignende Dokumenter. Samme Paragrafs 4de Stykke erklærer Forligsmægling for nødvendig, naar Arrestforfølgning finder Sted som særlig Sag.

I den til det tidligere Forslags § 595 i øvrigt svarende § 482 er Slutningen af 1ste Punktum i § 595 udeladt, da allerede den almindelige Regel i § 84, 3die Stykke, indeholder Hjemmel til at hæve en Sag med Forbehold af Modpartens Ret til at faa tingfæstede Modfordringer paakendte.

I § 485, 2det Stykke, hvor det af Udkastet ogsaa i forskellige andre Retninger gennemførte Princip, at en appellabel Dom først bliver retskraftig efter den almindelige Ankefrists Udløb, er bragt til Anvendelse paa Domme, der erklære Arresten ugyldig, er der gjort en Tilføjelse, der hjemler Adgang til i det enkelte Tilfælde at gøre Undtagelse herfra.

Det tidligere Forslags § 597, 2det Stykke, er udgaaet i Konsekvens af, at § 386, 2det Stykke, er udeladt (jfr. oven for ad Kap. XXV.)

Kapitlet indeholder i det hele og store kun en Kodifikation af den gældende Ret, saaledes som denne navnlig gennem Retspraksis har udviklet sig. Den væsentligste

Afvigelse er, at Indsigelser mod Arrestens Lovlighed efter Udkastet kun kunne gøres gældende under Arrestforfølgningssagen, men ikke tillige gennem Appel. I øvrigt skal der med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer gøres følgende Bemærkninger, der for den største Del ere optagne efter Motiverne til det tidligere Udkast.

§ 459.

Paragrafens første Del indeholder den almindelige Regel om, for hvilke Fordringer der kan gøres Arrest paa Gods. Ordene „et Krav, der lyder paa Penge eller Penges Værd“, omfatte ikke alene Krav, der fra første Færd have haft dette Indhold, men ogsaa Erstatnings- og Godtgørelseskrav, der fremsættes som trædende i Stedet for Krav af anden Art. I øvrigt opretholder Paragrafen den bestaaende Adgang til at gøre Arrest for forfaldne Krav, men hjemler derhos yderligere en vis Adgang til Arrest ogsaa for uforfaldne Krav, en Anvendelse af Arrestinstituttet, som kendes i de fleste fremmede Lovgivninger, men hidtil har savnet Hjemmel hos os. Den er her medtagen, fordi det maa erkendes for unaturligt, at en Kreditor, saa længe Forfaldstid ikke er kommet, ubetinget skal være afskaaren fra at faa Sikkerhedsforanstaltninger anvendte imod Skyldneren, om end Forfaldsdagen er nok saa nær, og Kreditor kan oplyse bestemte Handlinger fra Skyldnerens Side, som netop gaa ud paa at afskære eller dog væsentlig vanskeliggøre Fordringshaverens Adgang til eventuel Retsnydelse, f. Eks. naar en Lejer Dagen før Flyttedagen drager bort, medtagende sine Møbler og øvrige Ejendele. At det under saadanne Omstændigheder tilstedes Kreditor at iværksætte Retsforfølgning for et endnu ikke forfaldent Krav, stemmer ogsaa ganske med det Hensyn, der ved Bestemmelserne i Konkurslovens §§ 41, 43 og 46 er taget til saadanne Kreditorer.

§ 460.

Denne Paragraf opretholder den Adgang til undtagelsesvis at gøre Arrest paa Person, som er hjemlet i Konkurslovens § 164, jfr. Lov 18de December 1897. Faktisk vil dog Paragrafens Regel faa et noget større Raaderum end den tilsvarende Bestemmelse i Konkursloven som Følge af, at de ny Værnetingsbestemmelser i Kapitel II, navnlig hvad Udlændinge angaar, have aabnet en videre Adgang, end der er efter den bestaaende Lovgivning, til at sagsøge